

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **K.l. s.r.o.**, zast. Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2013, č.j. 70188/2013-Mze-14132,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21.10.2013, č.j. 70188/2013-Mze-14132, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Kotka.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního intervenčního fondu (dále též „správní orgán 1. stupně“) ze dne 19.4.2013, č.j. SZIF/2013/0101269 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006 (dále též „program Zakládání skupin výrobců“) podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců,

zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce podal dne 15.2.2007 správnímu orgánu 1. stupně žádost o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Rozhodnutím ze dne 13.12.2007 č.j. SZIF/2007/0391385 správní orgán 1. stupně žádost zamítl s odůvodněním, že žalobce sice byl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nesplňuje však základní podmínku pro poskytnutí dotace, tj. podmínku společného odbytu příslušné zemědělské komodity členy skupiny výrobců. Rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4.7.2008, č.j. 6275/2008-14130.

Žalobce následně podal žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17.9.2010 č.j. 9 Ca 356/2008-53 žalobu zamítl, avšak Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti rozsudkem ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.9.2010 č.j. 9 Ca 356/2008-53, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2008 č.j. 6275/2008-14130 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení žalovaný rozhodnutím dne 8.2.2013 č.j. 2717/2013-MZe-14132 zrušil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 13.12.2007 a věc mu vrátil k novému projednání.

Správní orgán 1. stupně prvostupňovým rozhodnutím žádost o poskytnutí dotace opět zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce sice byl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, splňuje tak podmínku podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., nenaplní však definici první části věty ust. § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., dle něž se dotace poskytne skupině výrobců. Žalobce je tzv. jednočlennou společností, proto mu není možné dotaci přiznat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.4.2011, č.j. 1 As 23/2011-53 správní orgán 1. stupně konstatoval, že jedinou možností, kdy by bylo možné žalobci dotaci přiznat přesto, že byl (nesprávně) zařazen do programu pro skupiny výrobců, by byla přeměna žalobce na vícečlennou společnost před podáním žádosti. K takové přeměně však v případě žalobce nedošlo. Názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94, dle něž se pro účely ust. § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, podle správního orgánu 1. stupně nevyplývá ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012 č.j. 7 As 80/2010-100, což bylo potvrzeno i závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012 č.j. 5 As 55/2010-70.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17.9.2010 č.j. 9 Ca 356/2008-53 a rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2008 č.j. 6275/2008-14130.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zodpověděl otázku, za jakých okolností lze znovu přezkoumávat podmínky, které je třeba splnit, aby byl žadatel zařazen do programu Zakládání skupin výrobců za situace, kdy již byla jednočlenná společnost pravomocně do programu Zakládání skupin výrobců zařazena. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012 č.j. 7 As 80/2010-100 uzavřel, že správní orgány při posuzování splnění podmínek podle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. nejsou oprávněny opětovně posuzovat totožné skutečnosti, jako při zařazení žadatele do programu Zakládání skupin výrobců. To samozřejmě za předpokladu, že se v mezidobí tyto skutečnosti nezměnily. Správní orgány tak nemohou své původní posouzení revidovat. Platí proto, že pro účely ust. § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.

Aniž pro to byly dány důvody, žalovaný závazný právní názor soudu nerespektoval, mylně tvrdil, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94 a závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012 č.j. 7 As 80/2010-100 jsou odlišné, přičemž žalovaný vyšel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu.

Žalobce má za to, že i kdyby byly závěry obou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozporu, žalovaný je povinen respektovat právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94, neboť se týká přímo projednávané věci a je tedy pro žalovaného závazný. Vzhledem k tomu navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval závěry napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového. K vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94 žalovaný uvedl, že vázanost není absolutní a rigidní, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2005, sp.zn. 6 Ads 46/2003-282, dle něhož *„vázanost správního orgánu právním názorem soudu je pak samozřejmě oslabena např. v případech, kdy správní orgán opře své nové rozhodnutí o jiný skutkový základ, než učinil ve svém dřívějším rozhodnutí“*. Podle názoru žalovaného konstatování Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94, že *„pro účely § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu výrobců“*, nevyplývá ze závěru usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012 č.j. 7 As 80/2010-100, že skupinou výrobců se rozumí více subjektů sdružených ke společnému odbytu. Tento názor žalovaného je podpořen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012, č.j. 5 As 55/2010-70, kterým byla s odkazem na stanovisko rozšířeného senátu zamítnuta kasační stížnost subjektu nacházejícího se v totožné situaci jako žalobce. Odkázal i na obecnou zásadu správního řízení zakotvenou v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle které se při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů postupuje tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Doplnil, že správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vyšel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu, kde je

uvedeno, že správní orgány bez dalšího nemohou přezkoumat správnost zařazení žadatele do programu Zakládání skupin výrobců, přičemž správní orgán 1. stupně správnost zařazení žalobce do programu nepřezkoumával.

V replice žalobce upozornil, že žalovaný ve vyjádření de facto přiznává, že se neřídil právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, uvedl, že žalovaný pomíjí několik dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde je vysloven stejný právní názor. Ohledně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012, č.j. 5 As 55/2010-70 dal za pravdu žalovanému, že obsahuje jiný názor než ten v rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94, žalovaný je nicméně vázán právním názorem vysloveným přímo v předmětné věci. Nad rámec žalobních námitek uvedl, že postup správních orgánů je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), ve znění pozdějších předpisů), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a shledal, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle ust. § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. zařadí Státní zemědělský intervenční fond skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu, jestliže tato skupina výrobců

- a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč anebo podmínku nejméně pěti společníků nebo členů skupiny výrobců
- b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se dotace za příslušný kalendářní rok poskytne skupině výrobců na základě žádosti (ust. § 6), jestliže tato skupina výrobců

- a) byla zařazena do programu do 31.12.2006,
- b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení,
- c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně pěti členů,
- d) nakupuje příslušnou zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze k tomuto nařízení, od třetí osoby pouze

1. pokud množství této zemědělské komodity nepřesáhne 10 % objemu celkové obchodované produkce zemědělské komodity od členů za příslušný kalendářní rok, nebo

2. v případě splnění povinnosti dodavatelských závazků za svého člena, který nesplnil tyto závazky, pro něj vyplývající ze společenské smlouvy, stanov nebo smluv o výši objemu obchodované produkce,

e) všichni členové jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, které produkuje alespoň jednu zemědělskou komoditu uvedenou v příloze k tomuto nařízení, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců, za kterou má být této skupině výrobců vyplacena dotace,

f) všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci zemědělské komodity prostřednictvím skupiny výrobců, pro kterou má být skupině výrobců vyplacena dotace.

Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

K projednávané věci již vyslovil právní názor Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku ze dne 21.12.2012 č.j. 8 As 30/2011-94. Při svém rozhodování vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012 č. j. 7 As 80/2010- 100.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval situací, kdy obchodní společnosti s jediným společníkem nespěšně v rozhodné době důvody pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců, přesto však byla do tohoto programu pravomocně zařazena. Toto rozhodnutí nebylo zrušeno nebo změněno ani v přezkumném řízení ani jiným procesně možným způsobem.

Rozšířený senát dospěl k závěru, že skupinou výrobců dle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se rozumí více subjektů sdružených ke společnému odbytu, v souladu s čl. 33d nařízení Rady (ES) ze dne 17. 5. 1999, č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení („dále též nařízení Rady“).

Rozšířený senát pod bodem 29 předmětného usnesení konstatoval, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. ve svém názvu i ve vymezení předmětu úpravy v ust. § 1 rozlišuje mezi rozhodováním o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodováním o poskytnutí dotace. Pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v ust. § 3 má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit, do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Pokud tedy jde o odpověď na otázku, zdali při rozhodování o dotaci lze znovu zkoumat podmínky zařazení do programu, rozšířený senát jednoznačně uvedl, že nikoli. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou. Byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31.12.2006, splňuje tím první podmínku stanovenou v ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Podle rozšířeného

senátu není podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně pěti členů, podobně jako je to zkoumáno při zařazení do programu (ust. § 3 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb.). Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu; ostatně v takovém případě by byl zcela nesmyslný postup žalovaného, který původní rozhodnutí o zařazení do programu měnil v přezkumném řízení.

Na základě uvedeného právního názoru rozšířeného senátu dospěl Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozsudku k závěru, že správní orgány při posuzování splnění podmínek podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. nejsou oprávněny opětovně posuzovat totožné skutečnosti, jako při zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců, pokud se v mezidobí tyto skutečnosti nezměnily. Nedošlo-li tedy z hlediska podmínek pro zařazení určitého subjektu do uvedeného programu k žádným změnám, nemohou správní orgány své původní posouzení revidovat v rámci postupu dle ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Správní orgány jsou povinny naopak zkoumat, zda žadatel o poskytnutí dotace splňuje podmínky pro její poskytnutí podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období, zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či počtu členů a další. Platí proto, že pro účely ust. § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.

Žalovaný v nyní projednávané věci tento závazný právní názor nerespektoval a žalobce za období roku 2006 nepovažoval za „skupinu výrobců“, přestože ho před 31.12.2006 zařadil do programu Zakládání skupin výrobců. Žalovaný tvrdí, že právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v zrušovacím rozsudku nevyplývá ze závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dále tvrdí, že právní názor vyslovený v zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu v takovém případě není povinen respektovat, dále tvrdí, že správní orgán 1. stupně postupoval v souladu s právním názorem rozšířeného senátu, neboť nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu.

Názor žalovaného, že závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v zrušovacím rozsudku nevyplývá ze závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, není správný. Zrušující rozsudek byl vydán po vyhlášení usnesení rozšířeného senátu, přičemž sám tento zrušující rozsudek na právní názor vyslovený rozšířeným senátem reaguje a dále jej argumentačně doplňuje pro účely této konkrétní věci.

Poukazuje-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.4.2011 č.j. 1 As 23/2011-53, nelze tomu přikládat význam, neboť tento rozsudek byl vydán ještě před shora citovaným usnesením rozšířeného senátu.

K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2012 č.j. 5 As 55/2010-70 soud konstatuje, že tento rozsudek zcela opominul právní názor rozšířeného senátu vyslovený v citovaném usnesení, že „*Nářízení vlády, jak ve svém názvu, tak i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje rozhodování o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodování o poskytnutí dotace, přičemž pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se přitom nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou, byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády.*“. Naopak řada jiných rozsudků Nejvyššího správního soudu právní názor rozšířeného senátu následuje (např. č.j. 2 As 103/2010-68, č.j. 8 As 30/2011-94, č.j. 8 As 103/2012-45, č.j. 9 As 45/2012-36). V případě žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 55/2010-70 se tak zjevně jedná o jednorázový excés. Nadto nelze opomenout ani to, že Nejvyšší správní soud přímo ve vztahu k osobě žalobce a k jeho zařazení do programu Zakládání skupin výrobců rozhodnutím ze dne 3.2.2006, č.j. SZIF/2006/0028691, konstatoval, že „*skupinou výrobců ve smyslu § 5 tohoto nařízení se rozumí každý subjekt, který byl pravomocným rozhodnutím zařazen do programu Zakládání skupin výrobců*“, nejen ve zrušujícím rozsudku č.j. 8 As 30/2011-94, ale i v rozsudku č.j. 8 As 103/2012-45. Tedy i kdyby nalezl žalovaný relevantní důvody pro odchýlení se od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku č.j. 8 As 30/2011-94, měl vážit, zda na straně žalobce nebylo založeno legitimní očekávání, že jeho žádosti o poskytnutí dotace bude plně vyhověno.

Pro úplnost soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 103/2010-68, v němž se konstatuje: „*Při rozhodování o poskytnutí dotace je ve stěžovatelské případě nutno vycházet z toho, že je zařazen do programu, a to i přesto, že byl a je jednočlennou obchodní společností, tedy bez ohledu na to, zda toto zařazení bylo oprávněné. Skutečnost, že se žalovanému nepodařilo revidovat rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu v otevřené lhůtě, jde jen k jeho tíži a žalovaný se nemůže snažit tento, z jeho pohledu nežádoucí stav, napravit až v řízení o poskytnutí dotace obcházením pravomocného rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu.*“.

Žalovaný dále namítá, že vázanost právním názorem soudu není absolutní a rigidní, a uvádí k tomu správní judikaturu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2005, č.j. 6 Ads 46/2003-282). Závěr tohoto rozsudku však není možné na projednávanou věc vztáhnout, neboť se týká skutkového stavu, který se v mezidobí změnil. Tak tomu v daném případě zjevně není, skutkový stav zůstal stejný. Žalovaný jde ve své argumentaci poněkud dále a uvádí, že vázanost právním názorem soudu není dána, pokud by žalovaný správní úřad svým rozhodnutím porušil základní zásadu správního řízení vymezenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu (tedy zásadu stejného rozhodování ve skutkově stejných či obdobných případech), a to podle judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu výše uvedené. Podle názoru soudu má právní vázanost rozhodnutím soudu v dané konkrétní věci přednost před obecným principem a zásadou

jednotného rozhodování skutkově stejných či obdobných případů. Zásadním důvodem pro takový postup je dostatečná právní jistota účastníků v konkrétním správním řízení – pokud je soudem autoritativně nějaký názor vysloven, účastník správního řízení musí mít jistotu, že bude správními orgány rovněž i respektován, a z toho pak i vychází ve svých dalších právních jednáních. Soud uzavírá, že právní názor v této konkrétní věci byl vysloven a tímto právním názorem je žalovaný jako správní úřad vázán a nemůže se od něj bez dalšího odchýlit. Podle názoru soudu právní názor může změnit pouze ten, kdo jej autoritativně vyslovil, a tím je Nejvyšší správní soud v této konkrétní (správní) věci. Pokud se tak nestane, žalovaný ho při svém rozhodování nemůže pominout.

S tvrzením, že žalovaný v rámci nového správního řízení nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců, se nelze ztotožnit. Jestliže podle citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu platí, že pro účely ust. § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, pak pokud žalovaný (resp. správní orgán 1. stupně) dospěl k závěru, že žalobce skupinou výrobců není, ačkoli byl do programu pravomocně zařazen, fakticky tím revidoval správnost předchozího pravomocného rozhodnutí o zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců.

Žalovaný tedy nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 21.12.2012, č.j. 80 As 30/2011-94, přestože nebyl dán oprávněný důvod, který by jej zprošťoval povinnosti tento právní názor respektovat. Vzhledem k tomu soud napadené rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil pro vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 11.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3.100 Kč za úkon dle ust. 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále k nákladům za zastoupení patří i dva režijní paušály po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. o 21 %.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce k vyjádření žalovaného, protože v tomto podání žalobce prakticky jen zopakoval argumenty uvedené v žalobě, a nejednalo se tak o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.